



ע"פ 28121/12-16 - טסאו חיים קיברט נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט
לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ו-א' אברבנאל

ע"פ 28121-12-16 טסאו חיים קיברט נ' מדינת

ישראל

המערער

טסאו חיים קיברט

על-ידי ב"כ עו"ד יאקבה קאסה

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט י' שמעוני), מיום 30.10.16, לפיו הורשע המערער בעבירה של היזק בזדון לרכוש, לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ודינו נגזר לשלושה חודשי מאסר על-תנאי ולשירות לתועלת הציבור בהיקף של 140 שעות.

2. על-פי עובדות כתב-האישום, העומדות ביסוד ההודאה וההרשעה, ביום 3.8.15 במהלך דין ודברים בין המערער לבין רעייתו, זרק המערער צלחת ושבר אותה. בהמשך, כאשר בתו של המערער ביקשה לנקות את השברים, לקח המערער את המטאטא ושבר אותו.

3. הודאתו של המערער נמסרה במסגרת הסדר טיעון, שלפיו הוסכם כי ככל שתסקיר שירות המבחן יהיה חיובי, תסכים המאשימה להטלת שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה, וככל שהתסקיר יהיה שלילי, יהיה כל אחד מהצדדים חופשי בטיעונו לעונש.

4. לבית-משפט קמא הוגש תסקיר משירות המבחן, אשר בו פורטה בהרחבה מערכת היחסים של המערער עם רעייתו. שירות המבחן ציין בתסקירו, כי המערער מתקשה לשתף פעולה בהליך טיפולי שהוצע לו ולרעייתו, וכי נטייתו היא לפעול באימפולסיביות. על-רקע האמור, העריך שירות המבחן כי קיימים גורמי סיכון להישנות מעורבות עבריינית. בצד זאת, ראה שירות המבחן גורמי סיכוי לשיקום, בכך שמדובר בעבירה פלילית ראשונה ויחידה, שההליכים המשפטיים היוו גורם מרתיע עבור המערער, ושהלה אף נמצא בקשר של מעקב עם גורמי הרווחה בקהילה. שירות המבחן לא בא בהמלצה על אי-הרשעת של המערער, והמליץ על הטלת מאסר על-תנאי, פיצוי למתלוננת ושירות לתועלת הציבור.



5. המערער, בן 42, יליד אתיופיה. הוא עלה ארצה עם אשתו וארבעת ילדיהם כשהיה בן 28. תחילה התגורר במרכז קליטה בצפון הארץ, ובשנת 2004 עברו להתגורר בירושלים. הוא עבד בעבר בעבודות מזדמנות בתחום האבטחה, בישול וגננות. בעשר השנים האחרונות אינו עובד, מחמת נכותו, ומתקיים מקצבת נכות.
6. ב"כ המערער מלינה בערעורה על ההחלטה להרשיע את המערער. לטענתה, סוג העבירה שבה הורשע המערער מאפשר הימנעות מהרשעה. היא טענה, כי עצם ההרשעה בדין עלולה לפגוע בסיכויי השתלבותו של המערער בעבודה בעתיד; אך אישרה, כי אין למעשה נזק קונקרטי שיכול להיגרם למערער בתחום התעסוקתי.
7. ב"כ המשיבה מבקשת לדחות את הערעור, וגורסת כי בנסיבות העניין לא הוכחו תנאים המצדיקים הימנעות מהרשעה בדין.
8. כלל הוא, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר-הדין של הערכאה הדיונית; וכי התערבותה בעונשים שנגזרו על-ידי הערכאה הדיונית שמורה למקרים חריגים בלבד שבהם נפלה טעות מהותית, או שהעונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה (ראו למשל: ע"פ 2422/15 איתן סרור נ' מדינת ישראל (7.11.16)). עיקרון זה חל גם על מתחם ההתערבות בשאלה, האם יש להרשיע נאשם בדין, או שמא להסתפק בהטלת אמצעי ענישה או טיפול ללא הרשעה בדין.
9. על הנסיבות החריגות שבהן ניתן להסתפק בסיום הליך פלילי ללא הרשעה בדין, עמד בית-משפט זה במספר פסקי-דין, ואין לנו אלא לחזור פעם נוספת על הדברים. הכללים בסוגיית ההימנעות מהרשעה הותוו בפסיקת בית-המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר-דין לתוצאה של אי-הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 גדעון רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.85)). ההלכה הפסוקה מורה, כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהתקיים שני גורמים מצטברים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..." (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)). בשורה ארוכה של פסקי-דין נקבע, כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה, הנה בגדר "חריג שבחריגים" והיא "תיעשה אך במקרים יוצאי דופן" (ראו למשל: ע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל (3.3.13), והאסמכתאות המפורטות שם; ורע"פ 1949/15 תקרורי נ' מדינת ישראל (2.4.15)). באשר לשאלה, האם עצם ההרשעה עלולה לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם, נפסק כי על בית-המשפט להשתכנע, כי



"הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטיה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המועטה שזו תניב" (ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון (23.7.09)). עוד נפסק, כי בבוא בית-המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם "יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד" (ע"פ 8528/12 בעניין אלירן צפורה לעיל; וכן ראו ע"פ 2862/12 מילמן נ' מדינת ישראל (24.1.13)); וכי על הנאשם העותר לאי-הרשעתו, להציג "חשש ממשי כי הטלת אחריות בפלילים תחבל בסיכויי שיקומו... ובחזרתו לדרך הישר" (רע"פ 7720/12 פלוני נ' מדינת ישראל (12.11.12); וכן ראו: רע"פ 3589/14 שרון לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.14)). כן הודגש, כי את הטענות בדבר פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי השיקום, יש לבסס בתשתית ראייתית מתאימה (רע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14)).

10. מן הכלל אל הפרט. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגענו לכלל מסקנה, כי אין לפנינו מקרה חריג שבו נפלה בפסק-הדין טעות המצדיקה התערבות ערכאת הערעור. אכן, העבירה שבה הורשע המערער, קרי - גרימת נזק בזדון לרכוש, ובפרט כשמדובר בשבירת צלחת ומטאטא בעדנא דרתחא, כאשר מדובר בחפצים של שני בני הזוג, מאפשרת הימנעות מהרשעה, זאת מבלי להקל ראש במעשיו של המערער. בצד זאת, נדרש כאמור להוכיח קיומו של התנאי הנוסף, לפיו הרשעה בדין עלולה להסב נזק מוחשי קונקרטי. בעניינו של המערער לא הוכח כל נזק קונקרטי שעלול להיגרם לו כתוצאה מההרשעה, בפרט כאשר הלה אינו עובד מזה כ-10 שנים מחמת נכותו. הטיעון שהעלתה ב"כ המערער, לפיו מוצדק להימנע מהרשעה, בשל תחושת המערער לפיה ההרשעה מהווה "אות קין" לגביו, אינו מקים עילה להימנעות מהרשעה בדין.

11. על-יסוד האמור לעיל, הערעור נדחה.

המזכירות תמציא עותק מפסק הדין לב"כ הצדדים ולשירות המבחן.

ניתן היום, ה' שבט תשע"ז, 01 פברואר 2017, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).



אלי אברבנאל, שופט

רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת

יורם נועם, סגן נשיא